

BART LAMERS

Wonderwout

WILLEMS UITGEVERS

Teksten: Bart Lamers

Coverbeeld: Belga

Vormgeving binnenwerk & cover: WIL.T

© Willems Uitgevers, Noorderwijk, 2021

<https://boeken.cafe>

ISBN 978 949 2419 842

D/2020/13.616/38

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd en/of worden openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke (elektronische of mechanische) wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever of auteur.

Inhoud

‘Hij zet ze allemaal een neus!’	5
‘Het zit van binnen’	11
‘Hier komt hij nog beter uit’	15
Hoe de Krawaten de wereld veroverden	21
Eén grote familie	31
Het verschil met Erwin Verveckken	37
Mee op de cols	47
Een noodgedwongen aanslag op de wielersport	53
De virtuele Ronde	59
De post-coronakalender	63
La douce France	71
Koning van de Witte Wegen	77
Veertig jaar na Fons De Wolf	83
De gele armada	91
De Tour van Wout	101
Wielierhistorie	115
‘Aan het strand van Oostende...’	123
‘Ik ben veelzijdig’	127
De Ronde is Wout niet goedgezind	131
Een stevig pintje op het podium van de Amstel	135
De koning van de Mont Ventoux	137
Met kleine Georges op het podium	145
Zilver met een gouden randje	151
‘Het zilver te veel’	155
‘Ik had de benen niet’	157
‘Kledderen en klodderen’	163

'Hij zet ze allemaal een neus!'

'Zo van die zomerdagen, die vragen om weinig of niets', zingt Bart Peeters op een loom schommelend ritme. Zo'n dag was 15 juli 2019. Een dag om je rustig neer te vlijen voor Saint Flour-Albi, een typische overgangsetappe in de Tour de France. Ideaal om een lange, warme en landerige zomermiddag door te komen.

Buiten schroeit de hete Kempense zandgrond, de straten zijn verlaten. Wij strekken ons in de koelte van de living uit in de zetel voor de Touruitzending. Het is een ritueel dat hoort bij de zomervakantie: bijna indommelend zie je de renners urenlang over het zinderende asfalt van oneindige landelijke wegen rijden. We kijken op de ruggen of de profielen van Thomas De Gendt en een paar Franse medevluchters, afgewisseld met sfeervolle landschapsbeelden. Zonnebloemen, lavendel, platanen, wijngaarden ... Naar vakantie geurende namen passeren de revue: Blagnac, Barbazan, Verdun-sur-Garonne, Brive-

La-Gaillarde ... De commentatoren halen onbeduidende anekdotes op. In de bermen juichen families in vakantiesfeer de coureurs toe. Ze dragen strooien hoeden of koerspetjes. Ook de oma applaudisseert vanuit haar vouwstoel. Het is de sfeer van *la douce France*, met wijn en stokbroden en een deuntje uit de accordeon.

Maar zo'n etappe wordt het niet. Een nijdige zijwind beslist er anders over. De door regen en wind geharde ploegen uit de klassiekers trekken waaiers. Het peloton scheurt in stukken. Weg is het landerige zomergevoel. We zitten op het puntje van onze stoel. In Albi spurt een flink uitgedunde groep voor de winst. Gereputeerde sprinters als Viviani, Ewan, Sagan en Matthews hebben zich niet laten verrassen. De afwerkers van dienst van de Jumbo-Vismaploeg, George Bennett en Dylan Groenewegen, zijn er niet meer bij. Wout van Aert kan zijn eigen kans gaan. Maar niemand denkt aan de jonge veldrijder wanneer de spurt wordt ingezet. Oké, een massaspurt in de Dauphiné heeft hij dit seizoen al wel gewonnen. Maar dit is de Tour! De vlakke etappes zijn er het exclusieve podium voor de absolute topsprinters. Jongens die als slome katten pas wakker worden in de finale. Kamikazes die zich door elk miniem gaatje wringen en met hun uitstulpende dijen en massieve kuiten iedereen het nakijken geven. Van Linden, Darrigade, Maertens, Cavendish, Van Poppel, Zabel, Cipollini, Mc Ewan, Sagan ... Mannen van dat kaliber.

Een jonge, slanke alleskunner die uit het veld komt, daar denk je niet aan als er gespurt wordt voor de zege in de Ronde van Frankrijk. Tot Wout van Aert uit Lille met machtige pedaalslagen iedereen remonteert en na een

ultieme jump de overwinning pakt. Michel Wuyts en José De Cauwer kijken elkaar ongelovig aan. 'Hij zet ze allemaal een neus!', roept Wuyts verbluft. Nog meer dan de pure, jeugdige vreugde van Van Aert blijft de verbaasde snoet van Viviani bij. Een verbouwereerde blik opzij gaat over in een pruillip en schuddebollen van ongelooft als hij over de finishlijn bolt. Wie klopt mij hier in godsnaam? Voor eeuwig zullen wij de Italiaan met deze gelaatsuitdrukking vereenzelvigen, welke prestigieuze sprintzeges hij ook nog op zijn naam zal schrijven.

Enkele dagen later in Pau, tijddrit in de Tour. De dag zou uitdraaien op een 9/11 voor de Vlaamse wielierliefhebbers, een gebeurtenis die altijd de vraag zou oproepen waar je toen was. Ik zat op een hotelkamer in Blankenberge, met uitzicht op het Koning Leopold III Plein aan het station, waar een grote paardenmolen nostalgisch stond te draaien. Blankenberge, stad van volkscafés, dancings, snackbars, te korte zomershorts of felle bermuda's boven opgetrokken kousen en spierwitte kuiten, *marcellekes*, uitpuilende buiken onder topjes, knellende *leggings* rond mollige billen en blinkende kettingen onder ver openstaande hemden. Vlaamser kan een Vlaamse badstad niet zijn. Veel Antwerpenaars en Kempenaars beleefden er hun eerste zomervakanties. De magie hangt er nog steeds. Achter de leeuwentrap, daar ligt de zee. Daar liggen de verlokkingen van de zeedijk: de velodroom, de gocarts, de speelhallen.

Het was schokkend om te zien hoe deze wat kinderlijke magie deze zomer onttoverd werd door een bende uitdagende dagjesmensen die kennelijk geen band met onze kust hebben, de onschuldige *joie de vivre* niet aanvoelen.

Hoe ze ordinair voor overlast zorgden, de politie belaagden en bergen afval achterlieten ... Is het Blankenberge van onze jeugd voorgoed verdwenen?

Relaxed op het hotelbed verlekker ik mij op een knalprestatie van Van Aert, om daarna buiten op het plein een wafel met slagroom te gaan eten en te klinken op onze nieuwe Belgische Tourheld. Een voorschot op de nationale feestdag in een oer-Vlaamse ambiance. Niet dus. Wout zakt onder de beste tussentijd en zet alles op alles om in de slotkilometer het verschil goed te maken. In de laatste, verraderlijke bocht voor de finish stuurt hij zijn hemelsblauwe Bianchi te dicht bij de nadar, blijft haken met zijn heup en gaat onverbiddelijk onderuit. Zoals elke wielrenner grijpt hij in een eerste reflex weer naar zijn fiets. Maar een haak van het hekwerk heeft brutaal een spier doorboord. Er stroomt bloed. De ploegleider en de omstaanders reageren paniekerig. Wout beseft de ernst van de blessure. Iemand legt het spandoek van de nadar over het gehavende been, om de wrede confrontatie met de wonde te vermijden. Het duurt ellendig lang eer de ziekenwagen er is. De beelden van de kermende Belgische kampioen tijdrijden op het kokende asfalt in Pau staan voor altijd op het netvlies gegrift.

Wout gaat onder het mes in het plaatselijke ziekenhuis. Vier dagen later volgt in 'zijn' Herentals een tweede, corrigerende operatie door de bekende orthopedische chirurg Toon Claes. Het verdict: een maandenlange, heel voorzichtig op te bouwen revalidatie. De fiets maakte plaats voor rolstoel en krukken. Wout raakte zijn aerodynamische tijdritfiets een half jaar niet meer aan. Een mental coach moest het trauma verzachten. Toen Wout op een zondagmorgen in september een bescheiden toertje maakte met een e-bike

tussen Herentals en Lille, stond het 's anderendaags in de krant. Zo hard leefde Vlaanderen mee. Het was een vraag die ons allen kippenvel bezorgde maar ze moest gesteld: zou het weer helemaal goed komen met dat rechterbeen? Zou Van Aert weer de oude, de iedereen verbazende, verbluffende Wout worden van voor die afschuwelijke dag in Pau? Onze prognose was toen al een volmondig 'ja!' Want Wout is Wout, ijzersterk fysiek én mentaal. 'Gene gewone'. Dit boek getuigt ervan.

'Het zit van binnen'

Vrijdag 27 december 2019, Azencross Loenhout. De typische Vlaamse cyclocross-sfeer. De stem van de speaker galmt over het parcours. Een gure wind verspreidt de geur van frieten en braadworsten. Dikke rijen toeschouwers, de naam van de supportersclub op de rug van de donkerblauwe of vuurrode anorak, de laarzen kloek in de modder, een gezonde bloes op de wangen, plastic bierbekertjes gekneld in de grote, knoestige werkmanshanden. Uit de viptent weerklinken Vlaamse schlagers. Dit is het decor waarin het voor Wout van Aert allemaal begon, van de eerste crossjes in Nederland tot drie Belgische en evenveel wereldtitels bij de profs. Ondanks zijn schijnbaar onbegrensde mogelijkheden op de weg kan hij de ambiance van de cross niet missen. 'Het zit van binnen', zegt hij daar zelf over. Het maakt hem ook sterk. Een uur volle bak gaan, daar kan geen enkele training tegenop.

En vandaag staat Wout terug aan de start. 'Met een klein

hartje', zal hij later toegeven. Meer dan zestienduizend liefhebbers zijn naar de Noorderkempen afgezakt. De cross kan de rentree van een van zijn helden dringend gebruiken. Wekenlang al heeft Mathieu van der Poel er een onemanshow van gemaakt. Maar dit keer gaat de Nederlandse slokop bij de eerste hindernis onderuit. Van Aert neemt zowaar de leiding. Op zijn soevereine manier zet Van der Poel de zaken weer recht. Wout zakt terug. Maar de fans zien duidelijk weer die donkere, vastberaden en gefocuste ogen onder de zware, zwarte wenkbrauwen. Hij eindigt vijfde. Een vinger wijst naar de hemel, richting zijn pas overleden oma. Wout geeft mee dat hij er zin in had, in zijn typische, Kempens nuchtere stijl. Het volk haalt opgelucht adem. Hij is terug!

In het wat troosteloze decor van een vliegveld in het Zwitserse Dübendorf grijpt Wout, afgeremd door een lekke band, naast het podium van het WK veldrijden. Het trauma duikt zelfs weer even op wanneer hij met zijn heup een paaltje raakt, gelukkig zonder erg. Maar een week later, in 'zijn' Krawatencross in Lille, is het prijs. Mathieu van der Poel staat op de latten in een of ander skioord. Wout is een van de favorieten op de omloop waar hij in 2016 Belgisch kampioen werd, een van de mooiste overwinningen in zijn nog prille carrière. Hij start tactisch en voorzichtig maar kan zich moeilijk verstoppen in het pak. Langs het parcours zie je de gezichten alleen maar speuren naar die renner in het geel. Elke pedaaltrap van Wout wordt begeleid door hartstochtelijk gejuich. Het overgrote deel van het publiek is voor hem gekomen, dat is duidelijk. De mensen worden nog uitzinniger als hij half koers de leiding neemt en het gas helemaal opendraait. In ware tijdrijdersstijl kliëft hij door het Lilse zand. 'Zalig om te zien!', zegt Paul Herygers

verrukt in de commentaartribune. Organisator Jef Van den Broeck wordt gespot met de armen in de lucht. Het begint te regenen, wat het vertoon nog heroïscher maakt. Wout is helemaal los. Hij test zichzelf en zet verbluffende rondetijden neer. Aan de finish klopt hij op zijn rechterdij. Qua symboliek moet dat gebaar niet onderdoen voor Johan Museeuw, die naar zijn knie wees toen hij zegevierde in Parijs-Roubaix.

De gedroomde winnaar van de Krawatencross is geëmotioneerd. En met hem zijn hele omgeving. Vader Henk wrijft een traan weg als zijn zoon wordt gehuldigd op het podium. De ontroering wordt massaal gedeeld. We geloven weer allemaal in Wout, *the comeback kid*.